

привабливих сільськогосподарських підприємств. Отже, будь-які зміни власного капіталу сільськогосподарських підприємств повинні бути адекватно відображені на відповідних рахунках бухгалтерського обліку, не дивлячись на додаткові витрати пов'язані з коригуванням установчих документів.

Зважаючи на важливість розглянутої проблеми, існує перспективність її подальших досліджень, оскільки вирішити її можна лише об'єднавши зусилля економістів, юристів та бухгалтерів.

Література:

1. Ловінська Л. Т. Нарахування зносу – спосіб регулювання балансової оцінки довгострокових активів / Л. Т. Ловінська // Фінанси України, 2006. – С. 92-100.

2. Саблук П. Т. Проблеми забезпечення дохідності агропромислового виробництва в Україні в постіндустріальний період / П. Т. Саблук – К.: ННЦ “ІАЕ” УААН, 2008. – 100 с.

3. Соколов Я. В. Бухгалтерский учёт: от истоков до наших дней / Я. В. Соколов – М.: Аудит ЮНИТИ, 1996. – 638 с.

УДК 657

Зарудна Н.Я.,

к.е.н., старший викладач кафедри обліку у виробничій сфері
Тернопільський національний економічний університет

ПЕРЕДУМОВИ ПОБУДОВИ ОБЛІКУ ПОСТАЧАЛЬНИЦЬКИХ ОПЕРАЦІЙ НА ПІДПРИЄМСТВІ

До системи обліку ставиться завдання постійного збору і обробки інформації для виявлення позитивних чи негативних відхилень від заданих цілей, планів та показників постачання матеріальних цінностей на підприємство. Отримана інформація дозволяє не лише своєчасно приймати управлінські рішення, спрямовані на недопущення негативних змін чи на їх нейтралізацію, а й створює специфічний аспект бачення подій господарської діяльності. Це з однієї сторони спонукає адміністрацію до делегування влади структурним підрозділам підприємства (центрам витрат і сферам відповідальності) щодо надходження та використання ресурсів, а з іншої – вимагає чіткого окреслення в системі обліку процедури надходження цінностей на підприємство, що у кінцевому підсумку дозволить керувати формуванням витрат та доходів.

У процесі побудови положень облікової політики з питань обліку процесу постачання виникають деякі проблеми: по-перше, у обліку знайдуть відображення лише ті події, які можуть бути представлені в грошовому виразі; по-друге, керівництво підприємства має деяку свободу вибору віддзеркалення подій на бухгалтерських рахунках. Для цього необхідно по-перше, знайти можливості для грошової оцінки всіх витрат, що мають місце у процесі постачання. По-друге, наприклад, обираючи один з методів оцінки матеріалів

при їх списанні – fifo, середньозваженої собівартості тощо, або при віднесенні витрат постачання на собівартість матеріалів, витрати періоду чи витрати майбутніх періодів, на підприємстві є можливість керувати сумою отриманого прибутку у звітному році. Отже, розробляючи наказ про облікову політику на підприємстві необхідно обрати таку сукупність правил, реалізація яких забезпечить отримання максимального ефекту від ведення обліку (легке формування фінансової і управлінської інформації, її достовірність, доступність і корисність).

Крім того, розглядаючи систему обліку як основне джерело інформації для прийняття ефективного управлінського рішення щодо процесу постачання матеріальних цінностей, необхідно до неї висувати ряд вимог, основні із яких наступні:

по-перше, наявність на підприємстві витягів із технологічних регламентів із зазначенням переліку матеріальних цінностей, які необхідні для забезпечення безперебійного виробництва;

по-друге, обсяг інформації про можливих постачальників повинен бути мінімальним, але достатнім для прийняття рішення про вибір конкретного їх кола;

по-третє, дані, які відображені у обліку повинні надходити лише на ланки управління, які їх потребують (відділ матеріального забезпечення тощо);

по-четверте, показники повинні бути простими та аналітичними, забезпечувати інформацією про наявність, рух та потребу матеріальних цінностей на підприємстві у певний момент часу (слід пам'ятати, що необхідно визначити і вартості матеріальних цінностей за якими вони надходять на підприємство, за якими вони відпускаються у виробництво та відображаються у валюті балансу);

по-п'яте, у системі обліку повинна міститись вичерпна інформація щодо матеріальних цінностей та розрахунків із їх постачальниками за звітні періоди з можливістю проведення її аналізу та виявлення можливих недоліків для їх усунення у подальшій діяльності.

Отже, організація обліку операцій пов'язаних із постачанням матеріальних цінностей, на нашу думку, повинна складатися із наступних етапів:

- удосконалення рівня організації роботи облікового апарату, становлення кола обов'язків робітників, забезпечення робочих місць;
- розроблення і впровадження на практиці раціональних носіїв первісної інформації, способів документообігу та поєднання первинних документів з обліковими реєстрами, розробка графіків документообігу тощо;
- впровадження нових, більш вдосконалених способів і методів обліку матеріальних цінностей, розробка номенклатури запасів, розробка норм запасу і норм витрат матеріальних цінностей;
- налагодження процедури розрахунків із постачальниками матеріальних цінностей, виявлення резервів підвищення ефективності роботи із ними;
- правильна організація складського господарства;

- постійне удосконалення контролю за зберіганням і використанням матеріальних цінностей шляхом планування, розроблення інструкцій із інвентаризації, здійснення контролю за введенням на підприємство і виведення з нього матеріальних цінностей.

Виконання та практичне застосування зазначених позицій дасть змогу мінімізувати витрати на отримання повної та достовірної інформації щодо процесу постачання на підприємстві.

УДК 657

Івасечко У.В.

аспірантка кафедри обліку у виробничій сфері
Тернопільський національний економічний університет

СОЦІАЛЬНІ ГАРАНТІЇ: УМОВИ ОТРИМАННЯ ТА ВІДОБРАЖЕННЯ В ОБЛІКУ

Створення національної системи соціального захисту в Україні було розпочато одразу після проголошення незалежності держави. Поглиблення економічної реформи, рівноправне існування різних форм власності, свобода підприємництва, вільний вибір виду зайнятості, лібералізація цін, регулювання оплати праці через тарифні угоди створили принципово нову соціально-економічну ситуацію і зумовили необхідність вироблення адекватного механізму загальнообов'язкового державного соціального страхування населення.

Основна функція соціального страхування полягає у акумулюванні коштів для надання підтримки тим категоріям населення, які в законодавче встановленому порядку мають право на тривалу або постійну допомогу (за віком, інвалідністю, обмеженою працездатністю, відсутністю інших джерел існування) і розподіл коштів соціального захисту, виплат соціального страхування. Соціальне забезпечення населення здійснюється у випадках тимчасової непрацездатності, вагітності та пологів, догляду за дитиною-інвалідом, хвороби; досягнення пенсійного віку, безробіття, смерті годувальника, нещасного випадку на виробництві, професійного захворювання тощо.

Страховим внеском у загальнодержавну систему соціального страхування з метою захисту у випадках, передбачених законодавством, прав застрахованих осіб на отримання страхових виплат є єдиний соціальний внесок (ЄСВ). Його сплачують роботодавці та наймані працівники із суми заробітної плати (доходу, грошового забезпечення), не зменшеної на суму утриманих податків та інших обов'язкових платежів, які сплачуються згідно із чинним законодавством, та із суми утримань, що здійснюються відповідно до закону або за договорами позики, придбання товарів і виплат, виконуваних за дорученням отримувача [1] на рахунки Фіскальної служби України за місцем реєстрації суб'єкта господарювання.